

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 01/2003

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 22.06.2005. године

НАСТАВЉЕНО 22.06.2005. ГОДИНЕ

Са почетком у 9,30 сати

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати: Даниловић, Лозналијевић-Даниловић, Томић и Тодоровић, те Наташа Кандић, као и браниоци оптужених адвокати: Петрушић, Заклан, Јеврић, Продановић, Вукотић, Перески, Калањ, Станић, Штрбац, Дозет, Јелушић, Ђурђевић, Бељански и Бојков, а одсутни су браниоци адвокати: Вујин, Пилиповић и Мијатовић, те бранилац оптужених Вујановић Станка и Калаба Наде – Перковић Мирослав.

Да ли неко на данашњем претресу мења колегу Перковића и даље Ви колега Јеврићу? Оптужени су сагласни.

Па ће га на данашњем главном претресу уз сагласност оптужених Вујановића и Калабе замењивати бранилац адв. Јеврић. Одсутни су и браниоци адвокати Станојловић, Апро и Левајац, те браниоци оптуженог Мугоше Горана – адвокати Радуловић и Сташевић.

АДВ. КАЛАЊ ЂОРЂЕ: Адв. Ђорђе Калањ замењује Илију Радуловића адвоката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша?

Опт. Мугоша је сагласан, те ће га на данашњем главном претресу бранити адв. Ђорђе Калањ.

Оптужени су ту.

За данас смо позвали сведоке из Хрватске Штефицу Вилхем и Јадранку Јањић, Злату Јурелу и Грејза Сандру. Видим да је госпођа Штефица добила позив, али је упутила и писмо да због здравствених проблема и због путовања у Београд, тоби за њу било потресно и неприхватљиво и доставила је амбулантни лист неке специјалистичке интернистичке ординације као и потврду Дома здравља у Осигеку. Према овим повратницама и Злата Јурела и Јадранка Јањић су позиве добиле. Према мојим информацијама Злата Јурела је дошла, јел тако? Извињавам се тако је Јањић Јадранка је дошла а Злата Јурела, јуче смо од ње добили писмо да неће доћи, али да би могла приступити у овим јулским терминима и за Грејза Сандру немамо никакве ни повратнице ни неке друге информације. Госпођо Кандић немате Ви некакву информацију? Позовите сведоке молим вас. Јањић Јадранка.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Добар дан госпођо Јањић. Јањић Јадранка, јел тако? Где живите?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Моментално у Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Галовићева 8.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени само годину?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: 1955.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: У Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јањић или?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Чорак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Трговац била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пензији значи? Добро. Госпођо Јањић да ли сте чули против кога се води поступак овде у овом суду?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Чула сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та имена, претпостављам да сте имали прилику да се упознате са именима људи који су оптужени овде?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Неке да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да нисте у сродству са неким од тих људи?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Јадранка саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину, за давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питање чијим одговором би себе евентуално изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја ћу Вас замолити да прочитате гласно текст ове заклетве за сведока, налази се ту испред Вас на пулту.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Јел требам руку дигнути или нешто, само прочитати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само прочитајте гласно.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Заклињем да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од оног што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Госпођо Јањић ако смо ми добро схватили произошло би да сте Ви тих дана били, тих последњих дана кад су завршене ратне операције у Вуковару, да сте били у болници у вуковарској болници? Да ли сте били болесни, повређени или сте се склонили у болницу?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Склонила сам се у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам о томе, о тим данима нам причајте?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: 17.11. била је недеља пошто станујем зграда преко пута болнице, онда ми сви што смо били у подруму и Хрвати и Срби и Русини смо прешли у болницу ради сигурности јер мислили смо да нам је тамо најсигурније пошто су тамо болесници и тамо сам била до 20.11. онда су ме одвезли за

Митровицу, из Митровице за Шабац Босански, па оданде за Ђаково, па смо онда у Загребу завршили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и остали чланови Ваше породице били са Вама или сте Ви сами били?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам била трудна непуних 7 месеци и муж је био са мном, али он је нестао, њега су одвезли ујутру 20. су га одвезли ујутру и оданде га нема. Вратили су га заправо, пред болницу су га вратили негде око поднева, не знам сад тачно колико је било сати, тај један аутобус су вратили и онда су га оданде опет одвезли где не знам и још га нема ево 14 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао Ваш сугруг?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Јањић Борислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борислав? Причајте нам мало о тим дешавањима изјутра 20. шта се дешавало у болници, испред болнице и тако даље? Оно што сте Ви видели, регистровали?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам дошла у недељу, а 20. је била сриједа. У недељу смо дошли, онда су неки људи хтјели ићи у пробој неки доктори и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из болнице људи?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Из болнице, ко се где снашао сви су кренули и онда су неки погинули, неки су се успели вратити, али нису могли проћи. Сутрадан су ушли, сутрадан су рекли да ће ући, да имају договор заправо, да су ишли на договор доктори, др. Босанац је ишла на договор са Шљиванчанином у Војарну су је возили, носила је попис са тих болесника. Углавном 19. су почели одводити људе. Навече 19. више на кату није било људи, горе је све било поразбијано, тамо су били горе сви цивили и жене и дјеца и шта ја знам, а ја сам била доле у проблему зато што сам била трудна па су ми дали кабину где се пресвлачи да мање будем на зими јер било је онда баш хладно. Тада сам ја онда остала с њима доле, да сам била горе отишла би и ја 19. јер нисам знала ни кад су они отишли, ни ко их је одвео, наједанпут сам видела, тишина је била горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко долазио доле?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Долазили су, шетали су с тим кокардама и шта ја знам, војници, после сам ја гледала, знате како је то. Углавном ујутру су дошли у болницу, све су нас из болнице, све жене су извели ван, сви смо морали изаћи ван, жене, дјеца и стајали смо у дворишту болнице, а мушке су ко год је могао ходати, ко је био на штакама, а они који нису могли ходати ако су их имали на попису њих су носилима однели и њих су извели на другу страну болнице са аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На другу страну?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: На други излаз. Ми смо били на једној страни дворишта, а они су на другу страну изведени. Међу њима је и мој муж пошто је био мушко. Све мушкарце и младе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели те аутобусе тамо у дворишту на том другом излазу итд?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте Ви то? Какви су то били аутобуси?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То су били стари они аутобуси, не знам више ни ја. Да Вам право кажем не знам како је то изгледало. Углавном онда су нас пустили да шетамо, да ли су нам круха и паштете и не знам шта су још дали нама женама и Шљиванчанин је имао разговор са оним медицинским сестрама и докторима и тим женама што су радиле у болници и оне су рекле да су им мужеви ту биле у болници

зато што су оне ту скупа с дјецом, јер то је било као највише заштићено и да им Шљиванчанин врати мужеве и онда је он рекао нек се направи попис ко се треба вратити. Тако су жене све писале како се њихови мужеве зову и пошто сам ја била у том моменту ту близу онда сам и ја тражила да мени мужа врате тако да су и њега уписали. Онда су као отишли по њих, иза тога су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они аутобуси су већ били отишли, јел тако?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ти су аутобуси били отишли, они су отишли за Војарну, а с друге стране ту где су били ти аутобуси за одвести људе онда су почели да жене и дјеца иду у те аутобусе и тако сам ја чекала на ред и неко је дошао и рекао аутобус је стигао и да ако ће се пустити мора ко је звао, кога је писао да треба бити код аутобуса и нормално да ја више нисам гледала како се ови утоварају него сам одмах одјурила на ону страну, не само ја него нас једно 10-ак жена је било. Онда смо дошли тамо, како сам видела бус и видела мужа у аутобусу онда сам дошла до врата и замолила сам војнике, били су млади војници, дечки својих 19, 18, 20 година баш су били дјеца малтене па сам питала јел могу разговарати са мужем и ови су рекли, питали ме како се зове рекох Јањић Борислав из Острова и онда су они рекли, а то је наш да могу ја ући унутра. Нисам хтела рећи да није Србин и онда сам ушла у аутобус и сјела крај њега. Каже он шта се дешава, рекох ништа, развозе све, за никог, ништо ником не помаже да се човек изађе из тог Вуковара. Онда ми је показао, већ је био претучен кад су их враћали, кад су их одвели у Војарну онда су их напали у шпалир, онда су их све са палицама, пендрецима кад су ишли, не знам колико их је било у том бусу, што су враћали за болницу, онда су их прво истукли да не би случајно цабе, да нису цабе баш били код њих. Имао је ту неку масницу колико сам могла видети од оног под јакном кад је повукао. Не знам ко је онда дошао, углавном је рекао шта ја радим унутра и истјерали су ме вани да морамо бити вани стајати и онда је дошао Шљиванчанин и рекао да се построје сви ван, да изађу сви вани и да се построје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти који су враћени тим аутобусом?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, тај аутобус и онда су они изашли ван, како сам ја била ја сам рекла за Јањић Борислава ово је за овога и тако. Они који су имали некога те су оставили вани а друге су послали назад у аутобус. Онда је дошао др. Иванковић из болнице и он је писао колико се може пустити, колико се не може пустити, ко је ког имао да га се пуне, они су пустили и остали смо ја и мој муж и још два пара и онда је рекао да ће с нама посебно још разговарати, а ове које је пустио су отишли у бус, отишли су на ону страну опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На другу страну?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: И онда смо ми ушли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то рекао да ће са вама поново разговарати?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Шљиванчанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шљиванчанин? Јел сте Ви познавали мајора Шљиванчанина?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, тамо сам га упознала, причала с њим. Онда смо стајали код улаза доле кад се силази у подрум од оно хитна помоћ кад носи, тамо смо стајали и онда је дошао неки жгољави мали у некој војној као тренерци, не знам, после сам чула да је против оног кад се гледа у мраку да се не може видети под оно ЕЦ, ИЦ, ИТ, не знам ни ја, углавном он је дошао и Шљиванчанин и био је један војник који је имао нешто ту на рамену, не разумем се у те, имао је шлем и био је обучен како треба, култруно, прави војник и онда су њих тројица стајали са стране, а ова двојица су разговарали. Овај је рекао да иде радити негде на пошти, не знам а овај не знам већ сам заборавила, и онда кад смо ми дошли на ред њих је исто пустио

та два пара. Кад су дошли до нас онда је Шљиванчанин питао како се зове, онда је рекао Јањић Борислав. Где ради, на бензинској пумпи, а не каже ти нећеш ићи одавде, овај мали тај је рекао каже њега се не сме пустити, ако се врати он ће скидати снајпером, као да је мој муж снајпериста и онда је рекао Шљиванчанину да том војнику да га одвезе назад у аутобус и каже ви госпошо сте слободни можете ићи а њега ћемо испитати и ако је крив судиће му се, ако није крив пустићемо га. Ја сам рекал јесте убићете га. Он ме само погледао и више ми ништа није рекао. Ја сам онда окренула се и отишла да идем у аутобусе. Дошла сам тамо, оно више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике колико је сати?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Негде, шта ја знам можда је 12, 1, 2 сата, 12 тако некако. Углавном око поднева је то било. Онда сам ја отишла на ону страну, више није било бусева, није било више никога и вратила сам се назад и сад више нисам знала куд ћу, онда сам ушла назад у болницу и видим још има рањеника унутра, било је неких 20-ак, један више ја хоћу, ја хоћу јер је био без ноге. Видим да немам куд отићи, онда сам се вратила назад па сам опет отишла да видим јел тај бус још стоји са мојим мужем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стичем утисак да тешко говорите?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Мало сам се почела гушити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел хоћете чашу воде?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Може. Углавном сам се ја вратила назад на тај део дворишта, видим да бус још увек стоји и наилази «Тристаћ» како смо ми то звали бели, стари. Из «Тристаћа» искачу три Четника, кокарде, дугачке браде, косе и нормално сам се уплашила сама на сред дворишта. Окренула сам се и кренула назад. Онда ми се учини да ми је позната фаца. Онда сам стала, окренула се и погледала сам и видела сам Станка Вујановића пошто смо ми били пријатељи ја сам себи то тако замислила да шта има везе шта је он, шта сам ја кад смо пријатељи, па сам рекла Станко ајде извуци Бору из аутобуса и он ми је рекао «радим на томе», рекох где да ја будем и каже «буди у болници» и ја сам се онда окренула и отишла у болницу. Ја сам седела у болници, седела, седела, кад ми је већ досадило чекати онда сам опет кренула тражити Станка сад да видим хоће ли ми извући мужа, како ћу ја ићи кад немам више тих возила, нема више ничега. Изађем на другу страну, опет су били цивили, те жене и дјеца, изађем на ту страну, а Станко и Шљиванчанин стоје и сад ја станем мало даље и Шљиванчанин мени каже, овај, Станко мени каже госпођо шта сам ја вама рекао да будете у болници, а Шљиванчанин пита шта вам је то рекох па беба шта би било и онда сам се окренула нормално и вратила се назад у болницу, шта ја могу с њима. Сједела сам у болници и иза тога неких 5-10 минута су дошла два Четника или боље речено како се то каже добровољца, јел тако некако, нису имали кокарде на глави и били су из Србије нису били ови наши, мислим наши из Србије, онда су дошли и тражили су мене и један је сео с једне стране и други с друге стране и рекли су да је Станко послао да ме чувају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам добро разумео?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Станко је послао да ме чувају. Сад не знам од кога, на који начин, зашто, како, да ли да ме чувају да ме може убити, или да ме чувају да ме неко не убије то сад не знам. Углавном су седели они крај мене и онда су тамо причали свашта глупости које ја знам да није истина, причали су како су Усташе побиле дјецу да су нашли у јами не знам колико. То ја кажем није истина, онда ме је један питао шта си ти, рекох Хрватица шта сам сад немогу сад лагати. Онда им је досадило чекати, онда је овај један рекао да би он ишао, онда ме је овај други чувао. Тај је рекао каже знаш да ја поштујем Станка и немој да случајно, да буде све како

треба знаш како је Станко рекао да то мора тако бити и тај је остао са мном и он је опет отишао. Онда је досадило другоме чекати, па је онда он рекао да ће он мене водити негде не знам где. Ја сам рекла мени је Станко рекао да ја ту будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли ту још људи из болнице, рањених?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Има, било их је, нисам бројала, али неких 10-ак још рањеника је било на носилима, њих су онда развезли некуд, возали јер су остали на вратима, више није било места за, кажем у тим колима хитне помоћи како се то већ зове. Њих су вратили ко год сам чула били су неки Французи, нека Францускиња бар по говору сам приметила који су остали с њима да их као чувају. Углавном је тај други Четник отишао и мене оставио у болници и негде око 4 сата су дошла четири возила која су залутала. Ишли су у Негославце па су их тамо малтретирали каже па су онда из Негословаца вратили, ишли су према Нуштру па из Нуштра се вратили назад у болницу, јер то је млада војска возила па није знала путеве и онда је дошао исто тај неки капетан шта ја знам како се зове и он је дошао да тражи та 4 возила. Унутра су били рањеници и доктори и онда сам ја кад сам чула галаму изашла вани и ишла од кола до кола, питала да ме приме, тако да су ме у трећа кола примили тако да нико не зна како сам ја ушла у та кола и једна докторица се дигла и дала ми мјесто одмах код врата. Тада сам ушла у тај ауто и онда смо ишли, онда смо се одвезли и спојили се са конвојем. Прошли смо кроз Негославце и онда после Негословаца између Шида и Негословаца смо добили једног Четника пијаног унутра јер је слетели су, славили што су побједили јел, па су онда слетели у канал, па је он сломио кључну кост па су нама га убацили онако пијаног па с оним «Калашњиковим» млатио и причао како је 3 мјесеца се борио ништа му није било док га није будала одвезла у канал. Онда кад смо дошли у Шид онда смо звали тог, не знам те њихове капетана шта ли је био пуковник, који ли је враг био, да кажемо да човек може још ту умрети у Шиду нека га возе у болницу. Тада су га онда извадили оданде и тад смо бар на миру путовали до Митровице. У Митровици кад смо дошли дошли смо у Војарну и како смо стали тако смо сви цигарете запалили, отворили врата, не можеш пушити пошто она стакла су све тамо затворена, онда је дошао један Четник и рекао бацајте то то вам је задње сад кад уђете унутра нећете више никад пушити и тако смо се одвезли у Митровицу унутра. Ја сам била у стационару. Мени нису ништа направили, ја не могу рећи за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били тамо?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Дошла сам тај дан 20. а 21. су нас возили где је ко хтео ићи, Шабац, Бјелјине како се зове Босанског Шамца, па су нас тамо и Бијељини разменили код Бијељине оно место није била баш Бијељина него неко село код Бијељине тамо су нас дочекали исто аутобуси и кола хитне помоћи и онда су нас ту размјенили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та двојица добровољаца који су Вас чували неко време, јел су се ословљавали међусобно именом, надимцима?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Јесу, али да вам право кажем ја сам заборавила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заборавили сте?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: А и како сам била под притиском онда сам ја ти брзо заборавила, прођу ми имена на једно уво уђе, знам да су помињали неко скијалиште и са др. Иванковићем су причали, дошао је чак и Хрват и рекао је «бре браћо где сте досад» Горета се презивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у том аутобусу у које је Ваш супруг те су ти људи враћени назад тим аутобусом, прво колико је било људи у том аутобусу, онако по некој Вашој процени са Вашим супругом који су се вратили?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Па ја не знам сад да вам право кажем колико их је било, како ли су била седела више не знам ни седала, није био оно скроз пун, али није био оно полу празан. Било их је једно сигурно 20-30, онако кад их је поредао по вани кад су изашли. Није било 50 унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту међу њима људи које сте Ви познавали?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам само једног човјека видела да ми је био познат, после сам чула да је, само сам чула од њега кад је он говорио да је он некад био тренер у Негославцима, тренирао дечке за ногомет, какав они клуб имају не знам, али знам да је објашњавао тамо њима ја сам био у Негославцима, ја сам био тренер а сад како се тај човек зове не зна, углавном ти сви који су били у том аутобусу колико ја знам нико није дошао нити сам икад сазнала где им је муж. Било је којекаквих прича, а сад кад човек није видеоне зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошли сте Ви и рекосте још 10-ак жена је дошло кад сте чули да је дошао тај аутобус?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Пустили су те са женама и тај Иванковић је потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи отишли са својим супругама?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Отишли су, ове који нису пустили ти су отишли с мојим супругом, а ови су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тих било који нису пуштени него су поново враћени са Вашим супругом?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не бих ја то знала, па можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли међу њима знате некога?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Тај са седом брадом и седом косом тај знам да је био, а ове друге се уопште не сећам. Мене нико није занимао, мене је занимао мој муж. Ја имам двоје деце и треће на путу и то све што сам прошла једва сам чекала да изађем ван ако изађемо и ето ја сам изашла а он још није дете сад је 13 година прошло још није видео ни слике. Само хоћу да ми Станко каже где је покопан, само то хоћу да моја дјеца имају нормално гроб и да се то направи и обави како треба, ето то хоћу да се то већ једанпут и тај Шљиванчанин ако је рекао да ће све испититати, судити или ће га пустити и онда ако су га судили онда је требало ићи у затвор онда ми треба рећи где је покопан јер ја га нисам нашла међу оних како се зове 200 што су нашли на Овчари, тамо би требао бити по неком правилу ако су сви из болнице тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: јесте ли имали деце са Вашим супругом?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Двоје имала и треће било на путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је дакле било треће дете, па да ли су од Ваше деце узимали на Судској медицини у Загребу узорке крви ради анализа.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Свекрва је дала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свекрва, његова мама?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, она је дала. Ја сам ишла на све те претраге, гледала те све кости и то већ више не могу ни гледати, већ више не могу, већ би требало бити готово за мене не више о ничему размиошљати само да нађем тај гроб и да то обавим да не морам о томе размишљати јер ми је тога већ и живци и све ми је отишло, цели живот више се не могу ни радовати, јер за неке рат је престао 1991, 1995. ово је 2005. мени још увек рат док не будем нашла тај гроб да не морам више о томе ни размишљати ни кад се појаве на телевизији нашли су тога да ме не занима што су га нашли није мој и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао Станко тада? Ви сте га, схватио сам Ви сте га од раније познавали?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Имао је дугачку браду и ријетку косу је имао, имао је ту кокарду и ту је имао онај реденик, није био такав прије рата, зато га нисам одмах препознала у моменту, него кад сам се окренула кад сам хтела унутра, рекох шта знам какви су то, онда ми је прошло кроз главу да је то Станко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио пре рата?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Они су били јако добри пријатељи. Са његовом сестром сам правила двојницу у Вуковару, картали, дружили се, он му помогао да ауто купи, баш смо били пријатељи ја сам њега и онда када сам га видела с кокардом сад то је све међу народно што се каже посвађали народ али сам сматрала да ће, пошто се ми знамо, ја кад сам видела Станка ја сам себи сматрала да ће Станко, да је дужан чак да као пријатељ узврати да га извади из тог аутобуса. Ето то сам сматрала да би то било у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио пре рата?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Био је таксиста. Он му је помогао да купи ауто за такси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања молим?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да су дошли неки људи па су изводили из болнице, можда ја нисам добро чула, болеснике и остале који су били само да нам кажете ко су били ти људи, јесу ли били војници или ови други?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Мешано. Био нам је Шљиванчанин, било је ту пар војника који су прави војници по униформи знаш да је војник, јер има хлаче, чизме, све има, шљем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У том првом делу, први пут кад сте рекли да су изводили?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Онда су били они који су имали доле неке хлаче или горе су имали ону што каже ко је шта дохватио и онда су били ови који су имали кокарду.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сви заједно су ушли у болницу и сви заједно су?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Сви су заједно били, сви заједно су то изводили и возили и зато не може рећи нико да је само војска крива или да су само Четници криви кад су били сви заједно, чак је овај један Четник дошао имао је овако мали трбушћић и дошао је до моје колегинице она је имала библију у рукама, к аже «шта ти је то», каже она па библија, каже «требаће ти», онда смо кад смо ушли добили ту храну кад смо ишли да узмемо крух и паштете шта ли је било већ, онда је наишао зову га Кекан он је рекао Бранка где ти је пунац, каже она ја немам пунца. Па добро каже где ти је свекар, каже она не знам, е кад га нађем неће изаћи одавде, није ни он, још га нисмо нашли. Њега нема, а није био у том аутобусу који је задњи.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само још да Вас питам рекли сте да се Ваш супруг вратио и да сте после тога разговарали па Вам је рекао да је био у том шпалиру и да су га тукли, јел тако?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли Вам је рекао ко су га тукли, ко су били људи који су правили тај шпалир, јел рекао ко га је тукао, да ли ту била војска, да ли су добровољци?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Каква војска, добровољци и Четници, боже каква војска, војска је била још колико толико коректна, да није било тог Шљиванчанина, он није био нормалан човек, јер да је нормалан не би тако, он је прво што је Шљиванчанин рекао Ви сте тукли моју младу војску, па шта је он радио да је по 7.000 граната падало, било је и жена и деца и Срба и Хрвата и свих народности је било у Вуковару, они су кад су ушли они су рекли «бре шта сте радили од тог града», а они пуцали, каже сами сте рушили своје куће. Ко је рушио своју кућу, па ко оно што ради сад ћеш ти улагати у кућу па ћеш рушити своју кућу. Које глупости и неугодно су били изненађени, а знали су пуцати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само ми реците још кад Вам је то причао о шпалиру и кад су их тукли, рекао је да је ту још било неких људи, где се то тачно дешавало, јел Вам објаснио мало ту атмосферу, зашто, ко их је тукао, где, како?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То је било у Војарни на, како се зове тај део града, немам појма блокирао ми мозак, има Негославци. Сајмиште, јел Сајмиште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сајмиште, да?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Према Сајмишту тамо негде, не смем се узрујавати онда се збуним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касарна?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: У касарни да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вас питам пошто кажете касарна?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: У тој касарни је било на пример кад се још није пуцало.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли Вам је рекао кога је ту било сем тих људи у шпалиру, јел било пуно људи, шта су радили, да ли Вам је нешто још причао?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Па није стигао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па кажем, сем тога да је био у шпалиру, шта Вам је још рекао?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Показао ми то и рекао да је био у шпалиру и да су добровољци, како се већ кажу и ови наши да су били и чак је један он је из Негославаца то ми је др. Босанац рекла, да је дошао до ње и питао ју је, да ли је истина да је мој муж клао. Она је рекла каже јел ти њега познајеш. Каже он па познајем. Јел си ти с њим добар. Каже он па био сам добар. Каже, а шта ти мислиш јел он клао, јел могао клат, па каже мислим да не, па онда каже шта питаш глупости. Па ја сам дошла из Вуковара кад је после мирне интеграције исто сам из Негославаца срела човека и кад сам дошла код њега, рекла је јел ти мене познајеш, каже он познајем те. Рекох и где ми је муж, хоћеш ми рећи где ми је муж. Па каже не знам они су нас завадили, они су нама рекли да су сви Срби побијени, а Срби живели с нама у подруму још сам их ја хранила и пушили са мном и сви су изашли вани из подрума, нико их није поубијао у подруму, кад смо већ таке Усташе како су они причали зашто су онда Срби изашли из подрума, зашто их нисмо побили онда кад смо тако већ Усташе по њиховом. То није уопште људски, ако су их већ заробили требали су их одвести, па ако је требало на суђење, на суђење ко је крив, ко није нек докажу шта је, а не људе убијати и иживљавати се и викати хоћете мало мозга усташкога.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам пошто сте рекли да је био Станко ту са Шљиванчанином у више наврата, да ли знате шта је Станко тада био?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Он је био главни, њега су се тамо сви бојали и поштивали, сви ти драговољци, како се већ зову и Четници.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: На основу чега, јел сте то Ви закључили или сте знали или су Вам рекли, то Вас питам?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Па јел сам вам рекла да ја њега толико поштујем, овај исто је рекао да га поштива и он не зна како ће сад мене оставити, јер ти знаш шта Станко, кад Станко каже тако мора бити.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: По томе?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Па кажем вам да је дошао, да је био тамо и да је, он није био тамо то су урадили ови обични водили људе ван, он је као Шљиванчанин они су биле главоње па су могли стајати и онај Овенс како се звао већ и он је стајао и гледао и они исто у Митровици су рекли да гледају па да могу да те известе, па шта онда гледају, шта ме гледате, исто нам се писало, убили су свеједно људе и они гледали, не гледали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: На питање председника већа и члана већа, сведокиња је рекла нешто везано за разговор са својим супругом по повратку из касарне где је видела да је он видно повређен, да ли је супруг рекао по имену ко је од тих како она каже наших њега тукао том приликом и да ли га је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можда поменуо неко име?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Председниче, да ли бисте могли да прочитате имена и презимена лица против којих је подигнута оптужница макар ти који су из Вуковара да ли познаје некога и да ли је неког евентуално од њих видела сведокиња тог дана тамо или тих дана када је била у болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пробаћемо овако. Рекосте Станка Вујановића познајете и од раније и рекосте нам да сте га видели ту чак и разговарали са њим, схватио сам да сте били у прилици да се упознате и са именима осталих људи против којих се овде води поступак?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Могу вам рећи да за неке сам чула, за неке уопће не или можда сам чула име а да га видим ако би препознала, неке не знам име али по фаци да ли би се сетила након 14 година, не знам, морам видети шта ја знам. Нећу тврдити што нисам сигурна јер имамо тај Кекан, знам да је био неки, тај боже не знам му име, тај што је био у униформи, он је био низак, ситан, жгољав, а овај један је био сав рошава лице је имао, исто је био доста низак. Е Зоки на овоме калашњикову је писало Зоки, да то сам видела јер то кад је држао то сам видела имао је рецке колико их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: то је један од оне двојице који су Вас чували?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, који је био ту пред вратима кад су их водили ван, мислим да је и он имао браду и мислим да му се сестра зове Јадранка и да је радила као медицинска сестра у болници јер он је њу звао да иде кући, она је рекла не ја идем с њима, а како се презива не знам, нисам се ни распитивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро схватио да нека имена која сте чули, нека имена тих људи, против којих се овде води поступак, које сте чули да неке од њих познајете?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да познајем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад неко препознавање после толико времена то је илузорно очекивати тако што, али претпостављам да бисте Станка препознали, шта Ви милисте?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не знам ако муј е остала онако брада дужа, не мислим длака браде него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте да пробамо, пођите на овај крај просторије, оптужени седе у том делу иза тог стакла, пођите слободно.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Тамо на ону страну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па редом погледајте те људе и реците нам ко је Станко? Јесте ли препознали кога ту? Приђите ближе микрофону молим Вас госпођо?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Овај у сивој мајци тај ми је познат, она двојица тамо онај у ћошку скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нек устане на кога сте показали скроз у ћошку, мислите на?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, тај ми је познат да ли сам га видела негде, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Констатује се да је на позив председника већа и показивања сведока устао опт. Љубоја Маре, Љубоја Марко звани Маре.

Хвала господине Љубоја, седите.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Кажем да ми је познат да и онај тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Али се такође констатује да је сведокиња препознала опт. Вујановић Станка.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: И онај тамо у карираној кошуљи, како се тај зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У карираној кошуљи, ко је у карираној кошуљи? То је оптужени Ланчужанин Милан звани «Камени».

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Њега сам рекла да ми је познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, познат Вам је, али?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Чула јесам за њега, али не могу ја прихватити његово име, јер ја кажем да не знам по имену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је само питање да ли сте ко год људи којих се сећате, ево познат Вам је господин Ланчужанин, познат Вам је и Љубоја, да ли су Вам познати из тих неких догађаја о којима сте нам данс говорили везано за болницу дешавања у болници, да ли их повезујете са неким од тих догађаја, дешавања у болници?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Само мало да ми. Најбоље могу тврдити за Станка и знам и име и фацу и све, а ових колико сам видела само не могу сад тачно тврдити шта је имао на себи. Нећу оно, рекла сам да ћу говорити оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Овде су оптужени Вујовић Мирољуб.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да чула сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, не можете то повезати са неким ликом и дешавањима?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Знам ја отприлике ко је он, али ја га особно не познајем, а не знам ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Вујановић, Перић Јовица, Хусник Иван, тада данас Атанасијевић Иван?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маџарац Предраг?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војновић Милан звани «Мићо Медоња»?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не знам, чак нисам ни чула име?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин Милан?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златар Вујо?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мугоша Горан?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: За њега јесам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Булић Милан звани «Булица»?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: то сам источула, не видела, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђанковић Мирослав?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калаба Нада?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калаба Нада?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То сам чула, али не видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вуковарчани?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То је било оно кад ми седнемо па причамо шта је ко прошао и онда чујеш имена ко ти је шта радио, јел те пустио, није те пустио, али ја нисам била на пример с том Надом али сам свашта чула од других који су били на Велепромету да је то било, нећу ништа тврдити јер нисам била ту присутна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ја имам једну фотографију из тог времена, ако можете да нам помогне сведокиња па да каже да ли препознаје то лице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да ставимо то на документ камеру молим вас, то је нека фотографија коју ми немамо. Молим режију да укључи документ камеру и да нам на монитору у судници пребацислику са камере. Видим у горњем десном углу РТБ, добро. Фотографија није баш квалитетна.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: На неког ме подсећа, али не знам, нећу рећи имена јер не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Хвала и режији. Пошто је сад ова фотографија и на овај начин ушла практично у спис предмета. Замолили смо тужиоца да да објашњење?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Од Телевизије Београд смо добили неке фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видим да је то са неке?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: То је са логотипом Радио телевизије Београд, то смо добилислужбеним путем, тражили смо и то је са филма оног скинутог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ко је на слици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Не знам ја ко је на слици зато и користим присуство сведока да питам, ја не знам ко је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нисам дужан да вам полажем рачуне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље молим питања?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Госпођа је помињала спискове да су дошли Шљиванчанин и тај још једановек са неким списком, е сад о чему се ради, јел су они показивали спискове, помињали спискове?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Кад је Вуковар пао, како би чове крекао и кад смои прешли у болницу имали смо, бројке сам ја заборавила више, неких можда ако је било десетак дечки од младе војске коју су наши заробили и били су у болници и онда се писао списак болесника ко је све у болници, ко ради, ко је болестан и шта ја знам, то су радили ту ноћ. Чак сам и ја писала неке као потписивала као нека докторица да би ти дечки да су рекли ако ти дечки се не буду водили као болесници да ће онда испасти да судезертери, да су били неких 18, 19, 20 година, а да их не би војска казнила и метла у затвор и нешто, то су они дошли са тенком па су их заробили били, нису се добропазили како су улазили, па су их ови заробили и онда су их довели у болницу, па су онда били у болници. Онда се правио списак свих људи у болници и болесника и запослених и онда је то све др. Босанац носила тамо у Војарну и да се ти људи пусте, с тим да су предали попис њихових тих војника. Међу тим, војницима колико сам ја чула био је од неког генерала син и да је чак звао тату и да му је рекао немој пуцати ту су ти рањеници, али да он није веровао, е сад то нећу опет, углавном је с тим списком она отишла у болницу и тамо су њу задржали, а са списковима су дошли и онда су по тим списковима водили ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из болнице?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: И то од тих спискова што су они имали, они су одлучили који неће ићи у конвој, јер су рањенике извели, нису сви рањеници одведени на Овчару.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ко они?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Војска и ти добровољци, сви заједно су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где се то дешава, где се то дешава, одвајање то?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То вам је како смо ми сви били унутра доле у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава доле у подруму?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Доле у подруму. Онда су они нас истерали ван. Прво су на једну страну су ишле жене, то сам рекла, а на другу страну су ишли мушки. Мушке су одмах водили у аутобусе, како напуне тако су слагали их и онда од тих још који су били на креветима, који нису могли изаћи онда су од тих који су имали ја не знам ко је то тражио да се та особа на носилима су је изнели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и Ви били на неком списку?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам била на списку ових што иду ван, како се каже у болници као трудница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то Вас питам?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Тамо су ме пописали исто у Сремској Митровици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ту то вече у болници, рекосте да су направљени ти спискови па су однети у касарну, јел тако?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ако сам ја добро схватио госпођу док је сведочила, она каже да су тражиле неке жене да им врате човека, мужа, јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је објаснила, да?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли онда може да се сети које су те жене, ако може да се сети и да ли су после размишљајући о томе, да ли је некоме враћен муж?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Па јел сам вам рекла да их је ове које су остале све крај, које нису отишле у бус него су скупа са мном дошли њима су враћени мужеви, а осим оних који нису, које су ваљда селе при аутобуса, аутобус их је одвезао, нису знале, они су ваљда мислиле да ће тај бус возити за нама па су оне селе у аутобусе тако да нису стигле до аутобуса. Ја знам да сам ја прва међу њима, једна је дошла и рекла је ево их и ми смо нас пар оно отрчале, оне су после долазиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сведокиња је рекла да су на други излаз извели мушкарце, да ли су извели све мушкарце из болнице који су били ту?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Који су ходали, који су имали штацике и који су били покретни.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сви који су били покретни?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Који су били покретни.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Казала је да су тамо улазили у аутобусе, колико је било аутобуса?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Тамо је било неких с оне стране, сад ћу лагати, али ја мислим да је било пет аутобуса, нисам сигурна, јер они су ишли на ону страну, ту кад улазите у Вуковар, једносмерна како је улица, а ово како се иде из Београда излазите из Вуковара, ту су били цивили, те жене и дјеца, а овде мушку су ишли који су били ако каже да је Србин, он је без проблема ишао са женама или ако је ишао онда је био аутобус за – како се зову она села тамо, неке су водили у Руму, ко је хтео ићи у Србију, био је посебан аутобус, ту су ишле жене, дјеца, мушки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је хтео за Хрватску?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ко је хтео ићи за Хрватску ти нису могли ући у тај бус, они су ишли у друге бусеве, а овде кажем све редом мушке који су могли ходати, а у салу једну су затворили докторе и медицинско особље. Њих су посебно одвојили и онда су тамо остали ко год је имао белу пут тамо су остали, кад су ови били већ у аутобусима и ови вани, онда је ушао Шљиванчанин тамо и онда је исто по списку ти радиш, ти не радиш, ти радиш, ти не радиш, ко год није радио бус ван, јер су обукли беле путе да се заштите да их не одведу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иако нису радили обукли су?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Хтели су побећи са медицинским особљем да не буду међу овима и нису успели, имали су, све су тачно знали.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је њен муж изашао исто ту на тај излаз?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснила је.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Отишао је и вратио се и опет отишао.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: И онда се вратио? Добро хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је госпођа Јањић видела још неки списак осим тог списка који је др. Босанац правила?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Када се вратио аутобус из касарне, она је видела Шљиванчанина?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Они су имали свој списак. Имали су списак наш, али имали су свој по којем су тачно знали ко ради јер докторица Босанац је написала нпр. да су написали за мене да ја радим, тамо би писало Јадранка Јањић ради, али они су тачно знали да Јадранка Јањић тамо не ради, јер имали смо људе који су радили, имали смо и Србе у подруму у болници који су исто трпели те гранате и све то и били без јела исто су пролазили као и ми који смо били у болници, ништа није њима било лепше или лошије. Једнако им је било и нормално је да су могли рећи овај ти ради, или овај ти не ради. Тачно су знали ко ради, а ко не ради.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли кад она види Шљиванчанина и Вујановића, да ли они држе неки списак тај др. Босанац?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, не знам да су држали ишта. То нисам видела него сам, неко каже да је тамо донешен списак у ту собу, то ми је тако рекла Бранка, мислим да ми је она рекла. Углавном онда их је пустио ове све ван, а ове после у аутобусе који су рекли да не раде јер су тачно знали који раде, а који не раде и завршили су нормално да су завршили где су и остали завршили. Сад мене једино мучи тај, јер они свикажу испадне да су сви ти аутобуси одвежени на Овчару осим овог, а у том аутобусу ко је још био не знам, ког су још додали и да фали још од болнице још неких 50 људи колико су још ставили, ево нпр. тај само да се сетим имена Мажар Иван, што га је тај Кекан тражио. Он је одвежен 19. а не 20. дан прије, па га нема. Не знам где је ко, да знам где је гроб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из болнице да ли је он био у болници?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Био је с нама у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, код нас у згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекосте одвежен је 19. а Ви сте од 17. у болници па?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам се сад забунила. Он је одвежен 20. 19. смо ми њега слали нека изађе с овима горе, он није хтео. Да, 20. му је био рођендан, тако да је ваљда 20.11. на рођендан су га и убили и још није нађен исто, али он је 30. и не знам које годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30. и неко годиште?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 60 година је тада имао?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Па ту негде, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, молим?

НАТАША КАНДИЋ: Вуковар је пао 18, када улази ЈНА и када Четници улазе у болницу, кад она види?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: У понедељак, не 17. је недеља, понедељак, колико сам ја чула да су били у атомском склоништу али ја нисам видела, да су већ били у атомском склоништу, али 19. су сигурно били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19. дакле?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То знам, а за ово сам само чула да су већ били неки доле у атомском склоништу да су славили, а 19. су били сигурно и 20. нормално.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли она Станка Вујановића види само тог једног тренутка када је тај аутобус који се враћао из касарне, пре тога да ли га је видела?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не прије тога.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га је видела за време рата?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Где ћу га видети у подруму, нисам излазила, где ћу трудна онако ходати.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да се сети да ли је у болници видела још некога кога данас још увек нема чије тело није нађено, да ли може да се сети?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја што знам да их нема не знам презимена, знам да се зове Борис, има жену и кћерку мала била беба у то време, становали су одмах тамо код нас исто код болнице па је био Славен «Замбата» су га звали, а како се презивао – Вукојевић, па је био, мало сам тешка с именима. Не знам. Углавном има их доста који су нестали али уопште се нису појавили.

НАТАША КАНДИЋ: Госпођа Јањић је поменула да је она веома добро познавала Станка Вујановића, да ли су се посећивали пре рата?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Мој муж је био с њим, помогао му је купити ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је објаснила довољно своје познанство са Вујановићем.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Са његовом сестром смо кућу двојницу зидали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звала његова сестра?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Нена.

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте познавали његову супругу?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не. Не знам, можда сам је познавала, сад се више не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, молим?

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: Да ли може госпођа Јањић да се сети у групи где је била да ли је била још нека трудна жена?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Била је још једна или две, мислим да је чак она била и медицинска сестра. Ту смо биле негде подједнако трудне.

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: Који месец трудноће је то било?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Седам месеци ја сам била, она је била можда мало више, ја сам била око 7, а она је била можда који месец вишес, 6,5 сам ја ваљда била, а она је била ваљда негде 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледала, плава, црна, висока, ниска?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ниска, била је мало онако јача, ја сам била баш доста жгољава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црна, црне косе, плаве косе, смеђе у том неком смислу?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја мислим да је једна била плава и да је била једна не знам сад какву је имала косу, ко ће то попамтити. Можда да сам писала да не заборавим па да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам што говори име Маркобашић Ружица?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То знам име али немам појма где да је сврстам.

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: Да ли је сведок после завршетка рата можда ту особу видела или срела или чула?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ту трудницу?

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: Да?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, молим?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Знам да су жене радиле у болници, а од једне је био муж као неки поштар, а од ове друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо се чује, микрофон, колега Баровићу јесте ли Ви укључили микрофон? Не чују људи, па поновите питање ради?

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Питање је било, сведокиња Јањић је рекла да када је њен супруг враћен са аутобусом по том списку чије су супруге остале у болници, да

су тада два брачна пара односно њихови мужеви пуштени и да су скупа са женама, е сад питање је било да ли зна ко су ти брачни парови?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не знам, чак се сад не могу сетити, само се сећам тог да је она рекла да он ради у пошти, није имао ни шта радити у пошто него видите да је ту са мном ја радим у болници, а како се зову да вам право кажем не знам имена. Углавном су они рекли да су негде радили. Мој муж кад је рекао да је радио на пумпи онда су рекли да не може ићи.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Споменули сте свекра, ако сам ја добро разумео од Бранке?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да Мажар Бранка.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Јели свекар, јел Ви знате шта је судбина била свекра?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Нестао је 20.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мажар?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Иван.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: То је та особа која је убијена на свој рођендан?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Само сам хтео да идентификујем и ја бих.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ако му је жена 38. годиште онда је он можда 37. био у то време.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Ја бих замолио да се сведокињи кад буде то згодно да списак лица која су из Вуковара, а која су убијена на Овчари, која се налазе у оптужници, па да је замолимо да видимо да ли она читајући тај списак препознаје неку од тих особа или можда зна нешто о њима односно да ли их је видела у болници тих дана кад је и она била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо пошто је то болница?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То је превише људи било, то је било.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Па кад погледа списак да ли може онда ако неког препозна, јасно је да прошло и време и да је пуно људи, али можда би јој списак помогао да се подсети, ако се подсети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања молим? Браниоци?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Сведокиња каже да је познавала Станкову сестру Нену, да ли је за време тих ратних дешавања видела негде Станкову сестру?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Радила је у болници.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Шта је она тамо радила?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Она је радила на лабораторији, радила на крви.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Јесте ли је можда видели тих пар дана?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Видела сам је пред крај.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Кад отприлике?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Кад је пао Вуковар, кад сам дошла у болницу.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Јесте ли је видели та два, три дана која описујете између 17. и 20?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Један дан сам је видела, сад не могу рећи да ли сам је видела 17. или 19. то сад не знам, али сам је видела у болници, била је у болници.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Нисте је можда видели са Станком тада кад сте је на моменат видели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте је видели, да ли сте је можда видели са Станком или?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Мене и њу или?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Не, него да ли је она била са Станком можда тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је она била са Станком када сте је видели у болници Нену?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Је, била је, нешто су причали на брзину, али то није пуно трајало, био је онај болничар исто што му је син у «Орловима» био, не могу да се сетим како се зове гипсар је био у болници стари, високи, мршави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Даље молим питања?

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Да је упитате пошто је била сво време у болници, јели било ликвидација у подруму где је и сама била како рече или на дворишту?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, ја нисам видела.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Још једно питање, да ли јој је познато да је неко осуђен и да издржава казну у Хрватској због наводних ликвидација рањеника баш у подруму и на дворишту болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за тако што?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Сад баш размишљам, чула јесам нешто али што мање гледам за мене боље, не гледам вести, не занима ме ништа, једино кажем да нађем мужа да ми покажу где су га закопали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није ово баш било питање за сведока.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Битно је.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Једино тамо у Капетанији што је било што су тамо поубијали људе, преко пута болнице, али нисам ја била присутна него су се чули рафали једино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, колега Дозет?

АДВ. ДОЗЕТ ЂОРЂЕ: Ја немам питање, али с обзиром да је сведокиња поменула једног младог војника, ситног, у некаквој специфичној униформи на дворишту болнице, ја бих предочио ову фотографију, односно да предочите фотографију, па да питате да ли можда тог војника препознаје на овој фотографији, фотографија која има у спису?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то она фотографија? Можете ли ближе мало описати тог војника?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Имао је као тренерку неку на себи, као неку мекану, као да је тренерка она шарена маскирна, али као тренерка, није оно да има дугмад, баш као тренерка. То је имао на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И горе и доле?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оба дела?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, то је имао на себи и то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли сад потребе колега?

АДВ. ДОЗЕТ ЂОРЂЕ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте узмите ово, а ја молим режију да опет укључи документ камеру?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Овај у средини, јел то није новинар из Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте ли га видели? Где и када? Тамо у болници?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, нисам га ја видела у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Него сам га видела после кад је снимао по Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај у средини, а ову двојицу са стране видимо одмахујете главом?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Овог ту с том капом немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само да ли је са леве или са десне стране тај о коме говорите?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Овога са леве стране не знам ко је тај, мени бар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Можда ми за пола сата дође у главу, а овај ту мали ми је познат, али не знам ко је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај на фотографији са десне стране?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, тај са десне, сад где да га сврстам.

АДВ. ДОЗЕТ ЂОРЂЕ: Питање је дакле да ли је то тај десни тај кога је видела у дворишту болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је практично и одговорио на то питање јер да је то тај онда би сведок рекао.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Онда би имао ону маскирну униформу, а он нема.

АДВ. ДОЗЕТ ЂОРЂЕ: Ја због лика питам, а не због униформе?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Овај ту мали је згдушан, а онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У микрофон госпођо Јадранка и говорите нама.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Кажем да је тај био, тај мали ту је колико видим згдушан, а онај није био уопште згодан, био је ружан. Ја то кажем како видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, можете браниоцу вратити ову фотографију. Даље питања молим? Оптужени Вујановић Станко?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Ако могу да се суочим са Јадранком, сведокињом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли имате неко питање господине Вујановићу?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: То суочење ишло би можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја бих желео пре тога да Вас питам да коментаришете казивање сведока?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Баш сам то хтео, пред њом сам ту хтео да коментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу, дакле желите ли да што коментаришете казивање овог сведока, ако за сведока немате питања, сведок Вас је помињао, говорио је у ком контексту итд. и онда Вас питам да ли Ви то желите да на неки начин коментаришете у смислу јели то тачно, није то тачно итд?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Па Јацо, ја сам твог Бору хтео да спасем, па сад морам испочетка да идем. Кад сам на превару извукао Вранчић Јосипа можда је то тај што ти мислиш да је тренер, он је био судија фудбалски некад.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не знам може бити да је судија, знам да нешто има везе са ногометом.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Споменула си неког тренера. Ја сам њега извукао на молбу Терзић Ђорђа, Мира му је жена, она исто ради у болници ако знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте га извукли господине Вујановићу?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Из аутобуса овог.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Из аутобуса из касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из касарне?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: А у том аутобусу је био и Боро мој велики пријатељ то ништа ниси погрешила и ти исто још увек си за мене драга као што си била, међутим, Боро је изашао, е сад да ли је изашао Боро први или овај Вранчић то бркам, то нећу да радим. Ја и Боро смо причали, пошто сам имао сазнања да се иде за Митровицу, да га исто одвучем, да га одведем код себе пошто сам тебе видео да

си трудна сад да ли сам те видео у касарни или да ли сам те видео у болници од та два не могу да потврдим.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: У касарни нисам била.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Добро, онда значи видео сам те у болници док сам чекао сестру, а то је било 18. новембра негде око 11, 12 рецимо. Знам да си била горе с оне стране.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Није било, 20.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Ја сам сестру извукао 18.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, то може бити да.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Онда је неко од официра, Јадранка, изашао дошао ту у касарну и векао да нико из аутобуса не може да изађе, да се иде за Митровицу и да ће се тамо већ радити оно што се треба да ради, не знам ни ја, тако да је Боро се вратио у аутобус. После 19. значи 19.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Боро је изведен из болнице 20.11. није ни 18. ни 19. него 20.11.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Сигурно је 19.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Сигурно је 20. и среда је била то ми је толико остало у сећању да ваљда док не умрем ваљда ћу то бар запамтити, ништа друго ако не знам имена ја знам датуме и бројеве памтим, 20.11. смо ми изашли, сви су рекли да је пао Вуковар, за њих је 18. за мене је 20. јер сам 20. ја и муж он у смрт ја ван за Митровицу, али није био 18, 18. је био понедељак. 17. је била недеља.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Нисам рекао 18, рекао сам 19.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: 19. је био уторак. 20. среда погледајте 1991. године јел има ко стари календар па нек види јел била среда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу сведокиња је овде говорила, нећем сад улазити да ли је 19. или 20. значи битно је ово што сведок описује, дешавање у болници, да се њен супруг вратио са тим аутобусом са још 30-ак можда људи из касарне и да је она Вас питала, молила као познаника од пре рата, пријатеља да помогнете да га се изведе из аутобуса, из тог аутобуса који је враћен, то је сведок овде говорила, па Вас питам да ли је то тачно?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Прво да разјаснимо око аутобуса, ја аутобусе у болници 18.11. нисам видео, видео сам Јацу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно да ли је 18, 19. или 20?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Добро, пошто Ви спомињете 19. и 20. морам и ја да споменем 18. ако нећемо говорити о датумима онда нећу ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели тачно ова прича сведокиње о томе да Вас је у болници молила да јој изведете супруга напоље?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Ја сам малопре рекао где сам ја Јацу видео. Значи ту је Хитна помоћ, тамо је улица, не главни улаз, тамо је главни улаз, него овамо, тамо сам је видео да шета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На дворишту?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли на дворишту или иза ограда нисам сигуран. То је ограда онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али није унутар болнице?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Нисам сигуран, стварно нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није унутар зграде болнице, него је ван зграде?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па та прича о којој говорите Ви сада, то Вас питам?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Које ван зграде, не разумем Вас. Да ван зграде, да е сад да ли је на улици или с ове стране не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете видели сте је, она каже причали сте, она Вас молила?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Ја се тога не сећам можда смо се довикивали, можда смо нешто, можда је она мене и питала да видим где је Бора, ја се тога стварно не сећам. Да се сећам немам разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да сте Ви говорили радим на томе?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Не, тога се не сећам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После каже нешто друго, да сте послали двојицу људи да је чувају?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ствари које сам једино запамтила и најбоље запамтила јер то се тицало само мене.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Немам разлога да то сакријем.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Зато сам ја и остала пошто ти радиш на томе да ја, зато су сви отишли, да није ова четири возила залутала ко зна где бих ја завршила. Не знам шта би било.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да сам ти то рекао тада у болници, сигурно бих га извукао.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ако га и ниси извукао и ниси хтео где је он покопан да знам где су му кости, хоћу да га покопам, а сви се правите луди, а сви знате и онај из Негославаца и један и други, сви знате и Миленко како се већ зове.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Од Вукице Миленко је покојни, он је погинуо, од Вукице сестре Миленко Вукановић.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не тај, него онај што ради у суду код нас развозио је пошту, писма.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Исто тако могуће да ме је видела 18. са Шљиванчанином, могуће ја не кажем кад сам долазио по сестру. 18. ја сам извукао сестру, могуће да је тог момента био и Шљиванчанин, али ја се тога не могу сетити, нећу нешто да кажем.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: 20.11. кад смо ми отишли у аутобусе вас двојица сте стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Јадранка молимо станите за тај пулт и нама се окрените?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Гурнуо ме је у леђа и рекао шта сам ја вама рекао да будете у болници, тако ми је рекао и Шљиванчанин ме питао шта ти је то. Па беба, шта би било, шта ме пита. Ја бар говорим оно тачно што се дешавало са мном,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел чујете ово господине Вујановићу, чули сте то и малопре и ја Вас питам, тражим коментар Ваш?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Немам шта да кажем на то, ја нисам имао додир, можда ми је рекла... али да сам овако био у неком дуело није тачно. И још једну ствар да ти кажем, ниси ме могла никако видети са Радеником.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Како не кад си био са Радеником и овако стајао и браду си имао ретку ко кукурузовина она.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Имао сам браду, имао сам шарену униформу, имао сам аутоматску пушку, имао сам четири «С» на шеширу, а не кокарду, никад нисам кокарду носио, а и да јесам рекао бих.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То је мени исти враг, као и вама што су сви Усташе тако и мени тај «Ц, Ц» или кокарда исти враг.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Али по томе јел сам ја био Четник? Јел сам био Четник?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Могу ли ја добити мало воде или ћу се осушити сва?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Задњи пут сам видео Бору у хангару на Овчари био је претучен, једва сам га препознао и бацио сам му кутију цигарета. Ја сам му бацио овако и имао сам сазнања. Само мало да завршим ако ти је стало до нечега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците господине Вујановићу?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Слушамо.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Бацио сам кутију цигарета, имао сам сазнања да се иде у Митровицу, то ми је рекао један од официра, подофицира, чак сам размишљао да одем после у Митровицу да га извучем, да избегне малтретирање, ја знам шта је затвор. То је задњи наш сусрет мене и Боре.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам то баш мислила да ћеш ти направити, па ништа.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Ако знаш тог Вранчића он живи у Осијеку или у Загребу, молим те он ће ти све објаснити ово што сам ти ја сад говорио, ако ме уопште слушаш.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Хвала лепо. Слушам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Вујановићу можете се вратити. Питао сам га и он је то негирао.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Он стално прича да је био 18. он је био са сестром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче имате ли неки предлог, питања?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Да би разјаснили ситуацију пошто чини ми се да нешто овде није баш довољно јасно. Да ли је у том периоду између 17. и 20. сведокиња видела Станка једном или више пута?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам га видела једном тај пута кад је био 20.11. и дошао је кад је већ тај задњи аутобус кад су ови аутобуси отишли па се тај вратио, онда је он дошао.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Да ли је то тада када сте га видели, један једини пут био тај то када сте га видели и са Шљиванчанином и са његовом сестром?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, а не са сестром.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Кад сте га видели са сестром?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Са сестром је био доле, да ли сам га ја тачно видели или ми је неко рекао да је одвео Нену, не знам више то се сад, нећу тачно тврдити али ја нисам више сигурна у то, не могу тачно рећи, али ово добро памтим јер то се тиче мене особно и зато знам и мог мужа и све и иза тог стојим мжете сад пуцати у мене, 20.11. је дошао кад је већ они су били пошли, па се вратили и још је био тај бус кад је он дошао и онда је био са Шљиванчанином с оне стране кад је мени рекао да ја тамо бежим још ми је рекао «госпођо шта сам ја вама рекао будите у болници», ја сам мислила да он ради, са Шљиванчанином се договара како ће ми извадити мужа, тако сам себи замислила, пошто смо били неки пријатељи.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: То са сестром, јели било пре него што је разговарао са Шљиванчанином или после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Прије, јер сам ја чула од других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у том смислу али?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Колико сам ја њега видела то чисто, да ли сам га више чула од ових сестара да је био и одвео сестру, то сад, ово што тачно знам то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као догађај то бисте сместили као догађај који је био пре него ово што говорите?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Са сестром прије него што је ово било, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је. Добро је.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Можда је био 18. или 19. не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Констатује се да у 11 сати судницу напусти бранилац адв. Јелушић, а одбрану опт. Ђанковића ће уз његову сагласност у даљем току данашњег главног претреса бранилац адв. Ђурђевић.

Има ли још питања евентуално за сведока? Вујовић?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Добар дан. Ја бих само питао, сведокиња је рекла значи 17. да је дошла у болницу, 17. да ли је сведок дошла у болницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекла.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: 18. је сведокиња рекла да је Весна Босанац отишла негде, јел тако ако сам добро разумео да је отишла са војском негде да преда списак, јел тако?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да ли се сведокиња сећа да ли је тај дан 18. да ли је војска улазила унутра, да ли је било војника у болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питана, рекла је сутрадан 19. сигурно, да 18. не зна.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: 17. није сигурно било, а 18. сам чула да су били њих пар доле у подруму, али нисам видела, а 19. је сигурно било.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Опет смо прескочили, молим вас да не журимо сведокиња, јасно је да су сви били испрепадани, то је свима јасно, зато само да се сконцентрипе. Колико ноћи је преспавала сведокиња у болници?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Рачунај од 17. до 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, одговорила је на то питање. Па шта сад да прерачунамо колико је то сати било или? Разумете?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: 17. навече сам дошла, значи на 18, на 19. на 20. – три ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Јадранка само кад ја одобрим онда одговорите на питање.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: 17. на ноћ, значи дошла, преспавала је. Сутрадан Весна Босанац ја само да подсетим, нема везе датуми, небитни датуми, да ли 18, 19, 20, 317. дан нема везе. Значи дошла је у болници, преспавала је, сутрадан не зна да ли је неко улазио у болницу, а тај дан Весна Босанац одлази на договор. Да ли је тако питам сведока? Весна Босанац, значи 28. јел тако?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Чекајте мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта је сад питање?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Па да ми сведок одговори само то. Да ли је Весна Босанац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведокиња је одговорила господине Вујовићу.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ја Вас молим да се она сконцентрише па да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута да одговори на исто питање?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Зато што жури, прескаче се датум и не дозвољавате да се сведокиња сконцентрише. Они су сви били у страху, то је сасвим нормално и сасвим јасно у оном стању кад је био рат. Ја само желим да се сведокиња сети

колико ноћи, значи 18. сутрадан нема везе 18. кад је она дошла у болницу, сутрадан је рекла да је Весна Босанац отишла са неким војницима да пред списак на договор са војском око заробљеника, око предаје болнице. Да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чак нисам сигуран шта је сведокиња рекла у том смислу кад је Весна Босанац ишла са војском, са тим списковима, уопште нисам сигуран, али ево јел то је прича од пре 2 сата, сад већ сат и по времена? А шта је то важно?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ако сам дошла 17. и тамо преспавала, 18. је био понедељак, 18. је пала Митница, наши су се предали и онда је било плача у болници, онда смо 18. навече тако је писали то што сам вам рекла попис болести 18. навече се писало тако је, 19. навече није било више цивила горе на кату, а 20. су изведени рањеници и људи.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Јел видите како се прескаче, молим Вас да се сконцентрише само мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питање господине Вујовићу?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Питање је када је Весна Босанац отишла на договор, то је питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је то важно и што је то важно да овај сведок то зна, што је то битно?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Добро да видимо, пошто је сведок споменула да се правио списак који су били у болници, да ли је Весна Босанац вршила тај списак радника у болници?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Немам појма. Ја сам тамо прешла у болницу, где сам ја са Босанац радила нешто.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Молим Вас сведока још једном да се сконцентрише.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ништа не знам како је она то писала и шта је писала, боже човече па немам ја с тим везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питање?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Преспавала је 18. навече, рекла је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите то преспавала је па онда ово?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Па рекла је сада да је Митница пала и да су плакали то је нешто ново.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Како се зове овај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта смо добили тиме, шта смо кључно ту сада разрешили?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Зар вама ником није битно када су стрељани људи 19. или 20? Мени то није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет пута је овде поновила то је било у среду 20. и крај приче и нећемо сада да сведока питамо десет пута да би једанаести пут можда сведокиња рекла па сад нисам сигурна можда је то било у четвртак.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Значи Вама је битно да се потврди 20. јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведокиња упорно тврди 20. излази из болнице и готово.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: 19. су одведени у Велепромет људи, жене, дјеца, колико су тамо побили то ја не знам, јел тамо нисам била присутна, али ово из болнице 20.11. је одведено из болнице, колико то пута морам рећи и ја 20.11. ишла за Митровицу.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Сведок је споменуо нови моменат, то је да су 19. одвежени жена и деца из болнице у Велепромет, да ли је сведок сад рекла?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Горе са ката човече, колико ти пута морам рећи. Горе је било прозора разбијено.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ништа више.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Нису сви одведени него колико је могло, али углавном са ката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања за сведока?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: А ко је тај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оптужени Вујовић.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Тај ми је сад познат, враћа ми се сећање, боље да тамо седи да га не видим јер док се не сетим још. Сад ми је, ја сам рекла да је он мени познат, па сад док је ту причао сада ми је да га негде сврстам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега сте се сетили, да ли сте се нечега сетили?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да га познам, да га сто посто познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ништа конкретно?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Немам појма како се он зове, само га познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа конкретно из којих дешавања?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То ме сад, ако се не сетим сад сетићу се за годину дана, док дођем до куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је опт. Мугоша желео да нешто пита сведокињу?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Молим Вас само још једанпут како се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић Мирољуб.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Вујовић Мирољуб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Овај што је сад био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Мугоша Горан?

ОПТ. МУГОША ГОРАН: Госпођа је изјавила да и мене познаје.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Да, рекла сам да Вас познам од некуд.

ОПТ. МУГОША ГОРАН: Па да ли може да каже само одакле, како, шта?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Па јел сам рекла да не знам, ја кажем само да Вашу фацу знам, али овога сад се морам сетити.

ОПТ. МУГОША ГОРАН: Не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекла је само да сте јој познати однекуд.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја сам рекла да сте познали не знам и по имену и по фаци, да ли је то Ваше име ја то не знам.

ОПТ. МУГОША ГОРАН: Онда с телевизије, добро. Хвала.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Са телевизије? Ако си био на телевизији онда те познам с телевизије, али овога, овај ми је сад тек познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Вујовићу желите да поставите још неко питање?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ево да не би било забуне ја ћу дозволити сведоку да се присети одакле ме познаје па сам зато дошао.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ајде реци.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Нека ме погледа ако се може присетити. Ја не тајим ништа. Нема разлога да тајим. Ја сам тај Мирољуб Вујовић можда о коме су кружили приче као неки командант итд.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: То мене не занима шта су кружиле приче.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ја сам из Вуковара иначе.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја говорим о фаци да знам, а како ти је име. Ја њега само по лицу сад кад је стајао сад знам сигурно да га знам. Сад је и оседео као и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања за сведока? Нема.

Даљих питања сведоку нема.

Имате ли још нешто да изјавите госпођо Јадранка?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Не, него сад се стално враћам на тог није то он, не могу га сад сврстати нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Да ли тражите трошкове доласка у суд?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Колико ви дајете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо Вам признати путне трошкове до границе јер претпостављам да су Вас преузели припадници МУП-а нашег МУП-а и тако ће Вас и вратити назад, евентуално неке путне трошкове до ако имате до границе и назад до Загреба?

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: Ја имам бензин што сам дошла аутом.ж

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви определите те путне трошкове по некој висини, определите у смислу да кажете колико тражите на име путних трошкова. Ми ћемо то наравно досудит, а кад и како ће бити исплаћено то је сад већ мало компликованије.

СВЕДОК ЈАЊИЋ ЈАДРАНКА: За гориво 400 куна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја немам неку представу, па добро Загребо до границе и назад. Можемо тако у еврима, јел тако.

Сведок тражи на име путних трошкова од Загреба до границе Републике Хрватске са границом СЦГ као и назад износ од укупно 500 еура што се сведоку и досуђује привремено на терет буџетских средстава суда.

Госпођо Јањић ја ћу Вас замолити да сад ћете напустити судницу наравно, али сачекаћете у ходнику суда да Вам дамо списак несталих, списак свих лица која се воде према подацима Уреда Владе Републике Хрватске као нестала да погледате тај списак и да евентуално на том списку заокружите имена људи којих се сећате да су били тих дана у болници. Ово како је тражио пуномоћник оштећених из Хрватске. Хвала лепо можете, сачекајте у ходнику суда.

То је било за данас све. Ми ћемо наставити сутра у 9,30. Само бранилац адв. Калањ има?

АДВ. КАЛАЊ ЂОРЂЕ: Председниче ако дозволите белешке од Миловић Предрага да нам преда преко Вас пошто има овде, а не можемо преко чувара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Белешке?

АДВ. КАЛАЊ ЂОРЂЕ: Анализе досадашњег тока поступка и свега осталог што је било у поступку, има свеске ради неке наше припреме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вама да се то преда? Није никакав проблем. Само мораћемо то ће мало ће проћи преко нас па ће он то добити сутра. Господине Милојевићу предајте то нашем записничару, а сва писмена по закону иду преко председника већа. Само предајте, за једно пола сата браниоче дођите. Не, заокружиће на списку и то ћемо прикључити то није проблем. То ћемо прикључити судском спису. Да не чекамо сад, да не правимо паузу само због тога него на том

заокруженом списку где ће заокружити евентуално имена људи које познаје то ћемо предати, то ћемо прикључити судском спису.

Хвала лепо, сутра у 9,30.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА